

Ač autorka otevřeného dopisu vyžaduje, aby na její dopis nebylo odpovídáno, považujeme za vhodné uvést k otevřenému dopisu paní Ing. Horové některá upřesnění:

Tak předně je třeba konstatovat, že MVDr. Kuhna nepovažujeme za „nějakého úředníka ČSMÚ“, nýbrž jednu ze tří nejvýznamnějších osobností KCHČF, neboť v příloženém článku je doslovně uvedeno „... pořádá na počest tří nejvýznamnějších osobností, podílejících se na záchraně a rozvoji českého fouska memoriály nesoucí jejich jména. ... MVDr. Josef Kuhn (Memoriál doktora Kuhna – MDrK), který po smrti Františka Housky převzal štafetu hlavního poradce a připravil veškeré materiály včetně dokladů o prochovaných osmi liniích pro uznání plemene FCI, ...“.

Zmiňuje-li autorka otevřeného dopisu kontrolované chovy v Holandsku nebo Polsku, není nám známo, že by kterýkoliv jiný klub v zahraničí evidoval a sledoval ve svých odchovech výskyt lysivosti tak, jako my v KCHČF. K otázce problematiky kontroly DKK plně odkazujeme na článek Ing. Pavla Horáka, člena výboru Středočeské pobočky KCHČF, publikovaný v časopise Svět psů, z něhož jednoznačně vyplývá, že nejprve musí být znám reprezentativní vzorek jedinců postižený DKK, který musí být objektivně vyšetřen. Teprve pak mohou probíhat kontroly. Nelze kontrolovat české fousky porovnáním se „zauhlením a postavením kyčelního kloubu“ pointerů nebo retrieverů. Vždy musí být reprezentativní vzorek nemocných jedinců konkrétního plemene. Takový vzorek českých fousků „postižených“ DKK bohužel, **nebo spíše bohu díky** v chovu nemáme, a proto v současné době považujeme vyšetření na DKK pro naše chovatele za nedůvodné a zbytečně je zatěžující.

Na rozdíl od autorky otevřeného dopisu nevidíme souvislost mezi úbytkem drobné zvěře, odcházením staré chovatelské generace a zmenšováním nepříbuzné chovné základny. Fakt, že ubývá v honitbách drobná zvěř a naopak v mnoha honitbách se „loví“ na společných lovech pouze černá zvěř, **pouze snižuje zájem běžných myslivců o plemena ohařů** a naopak zvyšuje zájem o plemena nízkonohých psů, která lze při lovu černé zvěře v souladu se zákonem o myslivosti používat. Na rozdíl od českých fousků. Ani v odcházení „staré chovatelské generace“ nevidíme problém, neboť nastupuje generace nová, mladá. Zde není nutné nové mladé chovatele a cvičitele jmenovat, mnozí noví cvičitelé jsou z posledních několika klubových memoriálů dostatečně známí. U nových chovatelů si stačí prohlédnout výstavní katalog libovolné klubové výstavy a je pak naprosto zřejmé, v kolika nových chovatelských stanicích jsou čeští fousci chováni. A protože se mezi chovateli pohybujeme, můžeme odpovědně říci, že se skutečně jedná o mladé začínající chovatele českých fousků. A o tom, že jich málo není, rozhodně nelze pochybovat. Tedy ani zde obavy pisatelky dopisu nesdílíme.

Zmenšování chovné základny jsme rozhodně nezaznamenali. V chovu nám trvale působí 100 až 115 psů (v současné době 105), úbytek starých je nahrazován nově uchovávanými jedinci. Obdobný koloběh je i v chovných fenách, kdy staré nahrazuje přibližně stejný počet nově uchovněných. Lze tedy konstatovat, že chovná základna je několik posledních let konstantní. Rozhodně tedy není důvod ke snižování chovných podmínek, ostatně pro feny již mírnější podmínky udělat nemůžeme a za situace, kdy máme 100 až 115 chovných psů (z nichž kryje asi 60%) a průměrně kolem 80 vrhů ročně, není důvod pro snižování chovných podmínek pro psy.

Rozhodně však nesdílíme názor autorky otevřeného dopisu, že prezentujeme českého fouska jako plemeno „prolezlé lysivostí“. Ano podle pravidelně prováděné kontroly osrstění vyřadíme každoročně 2-6 fen trpících lysivostí, což je zanedbatelné procento ze stávajících 200 až 220 chovných fen působících v našem chovu. Článek rozhodně nebyl koncipován jako článek popisující lysivost a její příčiny, ten Mgr. Rataj publikoval jindy a ve zcela jiném periodiku. Nicméně problém lysivosti u českých fousků stále je, ale je klubem **intenzivně řešen**. Na rozdíl od jiných plemen, jejichž kluby tuto skutečnost před kynologickou veřejností tají a sami před ní zavírají oči. Současné vedení KCHČF před lysivostí zavírat oči nechce a nebude, a chce ji také na podkladě moderních vědeckých poznatků řešit. Bohužel lepší analýza než MVDr. Lojdy není a zatím není lepší metody než „důsledné selekce“. K tomu v podrobnostech odkazujeme na článek MVDr. Kasardy publikovaný v předchozích zpravodajích. Má-li snad někdo krátkou paměť, dovolte nám, abychom připomněli článek Ing. Jaromíra Dostála, DrSc., *Lysivost u českých fousků – nové poznatky a nová chovatelská opatření*, publikovaný v Klubovém zpravodaji č. 2/1986, nebo článek *Lysivost, největší problém v chovu českých fousků* od pana Josefa Čeliše, publikovaný ve zpravodaji v roce 1989. Případně druhý článek Ing. Jaromíra Dostála, CSc. nazvaný *Lysivost – historie a současnost*. Ano, česká myslivecká veřejnost dlouhá léta v osmdesátých a devadesátých letech minulého století vnímala českého fouska jako plemeno lysivostí promořené, a dejme si ruku na srdce, kdo tu dobu pamatuje, tak promořeno bylo. Ale systematickými opatřeními se klubu podařilo lysivost eliminovat do té míry, že vyřazujeme několik málo chovných fen a psů. Je to tím, že poradci chovu dodržují genetické zákony a opatření klubu na potírání lysivosti. Proto lze o lysivosti hovořit jako o problému, který je pod „kontrolou“, avšak jeho podcenění by opět mohlo vést k nedozírným následkům.

Všechny zmiňované články, včetně studie Veterinární nemocnice v Hradci Králové i studie MVDr. Lojdy jsou u autorů k dispozici, a vysloví-li žijící autor, dědicové a právní nástupci souhlas, lze tyto zprávy v některých dalších číslech našeho zpravodaje opětovně přetisknout.

Autoři článku Mgr. Rataj a Ing. Havlát